

ע"פ 8866/20 - פלוני, פלונית נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 8866/20

ע"פ 8957/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש בע"פ 8866/20: פלוני

המבקשת בע"פ 8957/20: פלונית

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשות לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
לנוער בחיפה מיום 23.11.2020 בת"פ
38064-10-19 שניתן על ידי כבוד השופט א' טובי

תאריך הישיבה: י"ג בטבת התשפ"א (28.12.2020)

בשם המבקש בע"פ 8866/20: עו"ד אסעד שאהין

בשם המבקשת בע"פ 8957/20: עו"ד ויסאם עראף

בשם המשיבה: עו"ד ענת גרינבאום

החלטה

מונחות בפני בקשות לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקשים, נאשם 1 ונאשמת 3 בכתב
האישום (להלן: המבקש והמבקשת, בהתאמה), בגזר דינו של בית המשפט המחוזי לנוער בחיפה מיום 23.11.2020

עמוד 1

(ת"פ 38064-10-19, כבוד השופט א' טובי).

1. בהליך קמא הורשעו המבקשים, על יסוד הודאתם, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין או חסר ישע, תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא ושיבוש מהלכי משפט. סיפור המעשה אינו פשוט. על פי עובדות כתב האישום וגזר הדין, המבקשים ונאשם נוסף (נאשם 2 בכתב האישום), כולם קטינים, תקפו את המתלון במהלך מסיבת יום הולדת. התקיפה נמשכה זמן, במהלכה הכו ודחפו את המתלון, לעגו לו, צילמו אותו ושדדו אותו. עולה על פי המתואר כי חלקם של המבקש ונאשם 2 בתקיפה משמעותי יותר, אם כי אף המבקשת הכתה את המתלון בשלב מסוים. לנפגע העבירה, שאף הוא קטין, נגרמו חבלות חמורות ביותר. בית המשפט המחוזי גזר על שלושת הנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון בסך כולל של 15,000 ש"ח, שישולם בחלקים שווים.

2. אמות המידה לבקשה לעיכוב עונש מאסר הותוו בהלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769 (2000)). שני הכללים המנחים, ויש ביניהם מתח, הינם כי אין לעכב ביצוע עונש מאסר עד לשמיעת הערעור, כדי לא לפגוע באמון הציבור במערכת האכיפה של המשפט הפלילי; ומהצד האחר, אין להביא לתוצאה, הלכה למעשה, בה מאבד הנאשם את יומו בפני ערכאת הערעור שמגיע לו בזכות.

מקרה זה מציב מורכבות מסוימת. ייתכן ולו הבקשה היה מוגשת על-ידי המבקש בלבד, היה מקום להגיע לתוצאה אחרת ולהימנע מעיכוב הביצוע. אך לא כך הדברים לגבי המבקשת. בית המשפט הטיל על המבקשים עונש זהה, אך ניתן לסבור שיש מקום להבחנה ביניהם באופן שתקופת המאסר שתיגזר על המבקשת תהא קצרה יותר מזו שתוטל על המבקש. אינני קובע עמדה בנידון מלבד כי זוהי אפשרות קיימת מנקודת המבט של הבקשה לעיכוב ביצוע, שעשויה לתת את הבכורה לכלל השני שהוזכר לעיל. אכן, באת-כוח המדינה הסבירה מדוע היה נכון, לטענתה, לגזור עונש זהה על המבקשים, אך מוטב כי עניין זה ישמע ויישקל במסגרת הערעור בעוד המבקשת לא החלה לרצות את עונש המאסר מאחורי סורג וברח.

בהינתן כך, מסקנה זו משפיעה אף על המבקש. גם אם עוצמת הטענה האמורה מאבדת מכוחה לגבי המבקש, הרי שהואיל ומדובר בשני נאשמים באותו כתב אישום, שנגזר עליהם אותו העונש, לסוגיה זו ישנם פנים לכאן ולכאן. שלושה שיקולים יטו את הכף. הראשון, תקופת המאסר איננה ארוכה במיוחד. השני, השמירה על עיקרון השוויון בתוצאה - שעשוי להיות רלוונטי גם בבקשה מעין זו - מחזקת את המסקנה שאין לעכב את ביצוע עונש המאסר לגבי האחת, מבלי לעשות זאת לגבי האחר. מבלי להרחיב, במקרים רבים שוני בתוצאה בעיכוב ביצוע עשוי להיגזר משוני בנסיבות העושה והמעשה, ואף התוצאה בגזר הדין, אך במובן זה המקרה גבולי. השלישי, כי אין מחלוקת שהמבקשים שוחררו ללא תנאים ואין טענה שנהגו בצורה לא נאותה במהלך המשפט. ודוקו, הכוח המצטבר של שלוש הטענות, בהינתן המכלול, מטה את הכף לטובת המבקש בבקשה זו.

3. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. הנני מורה על עיכוב עונש המאסר שנגזר על כל אחד מהמבקשים. בנסיבות, המזכירות תיתן עדיפות מסוימת לשמיעת הערעור.

ניתנה היום, ט"ו בטבת התשפ"א (30.12.2020).

עמוד 2

ש ו פ ט
